

Leslí: PRVNÍ RITUÁLY V MÉM ŽIVOTĚ III

Náhradní rituál rákosky

V dubnu ve třetí třídě, asi čtyři roky po zavedení rituálu vařechy došlo k situaci, která visela ve vzduchu od okamžiku jeho zavedení. Nedokázal jsem v kleče, opřen o lokty, držet svoji holou zadnici nejen vzorně vyšpulenou během celého mámina cholerického ataku, ale ve stavu naprostého zmatku jsem dokonce mámě, po třech prvních rákách, utekl do zahrady. Takže to nemohlo skončit jinak než od počátku avizovaným trestem za to, když dobrovolně nepřijmu její trest. Trest za to byl stanoven ve výši dvojnásobku výše mamincina trestu, a to fišpankou /rákoska/ od tačky. Tak, že si mě táta po dobu trestu podrží v poloze.

Začalo to naprosto nevinně. Po popršeném březnu začátkem dubna vysvitlo sluníčko a dalo se lítat po venku s klukama. Mamka přišla jednou domů z práce s nákupem a na lavičce za dveřmi domu uviděla moji aktovku. Odnese nákup do spíže. V předsíni potkala babičku a ta jí požalovala, že aktovka ležela hned za dveřmi, takže ji sama musela dát na lavičku. Mamka se šla do patra převléct do domácího a přitom mi aktovku odnesla do pokojíku. Tam ovšem zjistila věci. Moje prošivaná deka ležela napůl pod radiátorem vedle postele, kalhoty od pyžama byly zmuchlané v rohu postele, kabátek pod radiátorem na dece a domácí oblečení přehozené přes židli. Ten spodek pyžama byl v pořádku. Po v podstatě každodenním večerním nářezu za poznámku jsem většinou padl na postel a usnul tak rychle, že jen málokdy jsem registroval, jak tačka vytáhne deku, na které ležím, a opatrně mě s ní přikryje. Spodek pyžama jsem měl vlastně jen na to, abych si ho v koupelně po umytí oblékl, vyšel s ním do patra do svého pokojíku a tam si ho odložil na postel a šel si do kuchyně za tátou pro trest. Ale deka napůl na zemi značila, že jsem u sebe v pokojíku od rána vůbec nebyl a domácí oblečení za židli povědělo, že jsem venku ve školním. Ve škole jsme se domluvili, že se hraje v lese na indiány. Byl jsem tam první a celou hru jsem si opravdu užil. Ze všech jsem se dokázal připlížit nejbliže ke strážci, uviděla mě až asi jen 15 metrů od sebe. Po cestě domů jsem vymýšlel nejlepší způsob, jak se pochlubit svojí šikovností. Ale vůbec k tomu nedošlo. Mamka na mne číhala a z chodby mě hned hnalo do kuchyně. Tam hned následovaly ledové dotazy. Proč jsi ve školním? A proč jsi celý od bláta jako prase? Prala jsem předevcírem, náhradní věci do školy nemáš vyžehlené, sotva v tom vlhku uschly. **V čem půjdeš zítra do školy darebáku!!! Okamžitě si nachystej prcku!!** Viděl jsem, že se máma rychle dostává do ráže a vůbec jsem ji nechtěl ještě dráždit i pomalou přípravou. Rychle jsem ze sebe stáhnul manžetráky, trenky, na to hodil i mikinu, vytáhl z kredence vařechu – tady je vařecha

cestě do sklepa se mi tak roztřáslы nohy, že jsem se musel na schodech přidržovat zdí. A v dolním sklepě jsem si musel sednout na lavičku. Po cestě jsem se rozplakal a po sednutí na studenou lavičku se mi roztřáslо celé tělo, jako při zimnici. Táta dorazil za chvíli. Zhodnotil situaci, sedl si vpravo vedle mě na lavičku, přendal si rákosku do pravé ruky, levou rukou mě přátelsky obejmul, a cítě jak se třesu, pevně mě k sobě přitáhl. Tak co se vlastně dneska stalo? Tón jeho hlasu byl velmi přátelský a plný účasti. Stručně jsem mu to popsal a zdůraznil, že jsem si opravdu chtěl nechat zadek od mamky zmasakrovat, ale razance úderů mě úplně zaskočila a zapomněl jsem úplně na všechno. No, Leslí, můžeme se potom podívat na tu novou vařechu. Ale dneska máš fakt smůlu, je mi to moc líto. Máš dneska taky poznámku? Ano tatínku. No ty jsi snad úplný osel!!! No ale nakonec, je to tvoje zadnice. A tvůj problém! Vždyť ty jsi dostal v pondělí dvě poznámky a sekec za tu druhou jsme už odložili na neděli!!! Dnes se už nic odkládat nebude!!! Ano tatínku. Přes tátovu účast, objetí a kamarádský tón mi bylo po celou dobu jasné, že z předem stanovených trestů mi nesleví ani nejmenší. Leslí, ještě než začneme, ti musím říct dvě základní věci: Trest fišpankou je mimořádný trest, takže budeš VŽDYCKY během těchto trestů úplně nahatý. Nejsou povolené ani ponožky!! PROVEĎ!!! Sundal jsem si ponožky, ve stoje i tričko a zase jsem se celý roztřásl. Taťka mě posadil na koleno, znovu silně přitáhl k sobě a povídal: Leslí, víš proč děcka dostávají právě na zadek? Otázka mě zaskočila, nechápal jsem, kam táta míří. Nevím, proč? No protože je zadek na to dělaný! Když se to přežene, to víš od maminky, maximálně se přitom prosekne kůže. A to ještě nikdy nikomu doopravdy neublížilo. A taky to po zadku bolí daleko méně, než třeba po dlani, nebo po prstech. Prsty se navíc ještě mohou celkem lehce zlomit. Ten náhradní trest máš dostat na holou zadnici a ne na holou ruku nebo prsty! **Takže: během trestání se budeš křečovitě držet oběma rukama desky stolu!!! Ať tě ani nenapadne si dávat ruce před zadek!!! Rána po ruce nebo po prstech se jednak do trestu nepočítá a pak taky bolí snad 10 krát tolik!!! ROZUMĚL JSI MI DOBŘE?!!!** Ano tatínku, rozuměl. Tak, budu ti dávat dvouminutovou pauzu po každé ráně, aby ses trochu vzpamatoval. Takže těch šedesát bude trvat celé dvě hodiny. Hlavně se neopovažuj pustit té hrany stolu!!! A kdyby tě náhodou napadlo ze stolu zase utéct, celý trest začne od začátku!!! Táta položil rákosku vedle sebe na lavičku, sundal si mne z kolene, postavil na zem, zezadu mě chytil v podpaždí a horní polovinou těla mě položil na stůl cirkulárky. Tak a chyt se pevně oběma rukama za hranu stolu a neopovažuje se pustit!!! Pilový list cirkulárky byl bezpečně krytý kvádry ze dvou fošen. Spodní byla silná asi 5 cm a proříznutá listem uprostřed tak, že list úplně obklopovala. Na ni byla položená druhá, menší a proříznutá jen ze spodní strany. Obě dohromady úplně kryly pilový list, a to i v případě, že by se pila rozběhla, což vypínač – tahem zapni – zcela vylučoval. Táta mě položil pravým bokem úplně nadoraz ke spodní fošně, takže pohyb doprava byl naprosto vyloučený. Křečovitě jsem se držel desky stolu a třásla se mnou zimnice, táta vytáhl něco z kapsy se slovy: otevři pusu. Když jsem ji otevřel, strčil mi do ní nějaký váleček se slovy: pořádně se zakousni, je to úplně čisté. Později jsem zjistil, že je to úplně nová, čistá malá rukojeť pilníku z nelakovaného dřeva. Pak si z lavičky podal rákosku, spustil si na svých švýcarských hodinkách stopky, levou rukou mě zapřel proti pohybu doleva a nahoru – připadlo mě, že jsem jak ve svěráku a napadlo mě, že možnost že bych se nějak

dobře, jen po 21, 22, 23 a 24 jsem musel zase udělat kočičí hřbety pro delší pauzy, protože co bylo nad dvacet, šlo vždy těsně pod zadek. Až po letech jsem se dozvěděl, že nervi clunei inferiores, které tuto oblast inervují, jsou nejcitlivější.

Úplně stejně proběhly večerní tresty za poznámky i v pátek, sobotu a neděli. Jen jsem šetřil pokaždé jednu dlouhou pauzu. První byla vždy po sedmé, druhá a další až po té 21., 22. atd.

V pátek ráno jsem si sedl do lavice na tvrdý sedák, ale po chvíli zase vyskočil. Bolest by se zvládla, ale svědění sešlehaného pravého stehna **ne!!** Stál jsem v lavici do příchodu učitelky a až potom si opatrně sedl. Během hodiny jsem seděl na jen málo svědící levé pěst, nahnutý doleva, jako šikmá věž v Pise. Přestávku jsem prochodil a po zvonění zase zůstal v lavici stát. Do hučení ve třídě bez učitelky se najednou ozval jásavý Jendův hlas: Vsadím se, že Leslí dostal včera pořádně na zadek!!! V hodině jsem si užíval nesnesitelného svědění. Seděl jsem na levé pěst, zborcený doleva. Ale paní učitelka každou chvíli zavelela: Leslí sed' rovně, zkřivíš si záda!!! A o přestávce – byla velká – jsem čelil nekompromisnímu útoku kluků. Leslí, ukaž zadek, pochlub se. Stál jsem v lavici, všichni kluci kolem mě, strkali do mě a jeden přes druhého se dožadovali ukázání zadnice. Po pěti minutách jsem kapituloval. Šlo se hromadně na věcko, já si stoupl proti stěně, stáhl kalhoty i trenky ke kotníkům a odevzdaně si vyhrnul celý vrch až pod bradu. Dav zahučel uznáním. To jsi musel řvát. No samozřejmě, řval na celou čtvrť. Kluci byli posedlí zvědavostí a naprosto stejná přehlídka mojí zadnice proběhla i v sobotu, pondělí a naposledy v úterý. I další hodina byla plná strašného svědění. Leslí, sed' rovno!! Se ozvalo určitě nejméně šestkrát. V závěru hodiny jsem se rozhodl, a šel jsem za paní učitelkou do sborovny. Odhodlaně jsem zaklepal na dveře. Dále!! Vešel jsem dovnitř a zůstal jako opařený, kromě naší paní učitelky tam byl učitelek celý dav. Ta naše se na mě přísně podívala, přesně jako se každá učitelka dívá na nejhoršího raracha ve své třídě a celkem rozzlobeně se zeptala: Leslí co potřebuješ?! Paní učitelko, já prosím nemůžu sedět rovně. Tak to by mě zajímalo proč!! Chvilíčku jsem jen vyděšeně koukal, ale pak se to ve mně zlomilo, otočil se ke všem zády, a tak jako minulou přestávku na věcku před kluky, celý spodek stráhl ke kotníkům a vršek vyhrnul až pod bradu. Pravá pěst mě hrozně moc svědí, paní učitelko, musím sedět jen na levé. Dobře, Leslí, děkuji, obleč se prosím. Jsem ráda, že se umíš chovat jako chlap a že jsi mi to na rovinu řekl. Dokud to budeš potřebovat, můžeš sedět, jak potřebuješ. A taky ráda vidím, že se doma rodiče z tebe snaží udělat slušného chlapce.

Když v pátek přišel táta z práce, převlékl se a zastavil se hned v mém pokojíku. Leslí, doufám, že jsi dnes bez poznámky. No ani ne tatínku. No to si snad děláš ze mě prcku!! Proč musím mít zrovna já doma takového osla!!!! No jak myslíš, šetřit tě nijak nebudu. A pojď dolů do kuchyně, hned!! Když jsem přišel do kuchyně seděl taťka u stolu a povídá, podej si prosím tu úžasnou vařechu. Doslova jsem strnul zděšením, taťka se na mě usmál a povídá. No neboj se, podej ji a posad se – ukázal na židli. Vařechu jsem mu podal s naučenou větou: Tady je vařecha tatínku, ale zůstal stát vedle něj. Vzal ji do ruky chvíli ji prohlížel a pak povídal. Leslí, to je jasné, podívej – přední ploška má jen malinkou prohlubeň. Je proto o dost těžší, rána je

daleko pádnější. A kromě toho dívej a položil si ji na dlaň na část u palce. Když má jen malé vybrání není při dopadu na zadek mezi ní a zadnicí žádná vrstvička vzduchu, která by ránu maličko ztlumila. Moc se bojím, že má tvoje zadnice opravdu smůlu. A myslím, že když má o tolik víc materiálu, tak mamince vydrží dlouho a dlouho. Při pohledu na můj zdrcený výraz se usmál, rozbalil balíček, co přinesl a podal mi dvě vařechy stejně veliké, jako ta co jsem mu před chvílí podal a povídá: Vrať je všechny tři zpět a příště podáš mamince jinou. V naprostém úžasu jsem se na tátu vrhl a dal mu snad tolik pus, kolik mi potom večer musel nekompromisně vysázet na levou půlku.

Jenže to bylo nakonec všechno zbytečné!!! Vždy, když jsem příště podal mamce některou z těch nových vařech, vrátila ji se slovy: Tak tuhle vařechu ti o zadek nerozmlátím, krásně se s ní míchá a vždy si pak sama podala tu obávanou. Ale tátova gesta jsem si hrozně moc vážil.

No a to bylo také naposledy, kdy jsem si řekl, že už přece nemůže být hůř a proti trestajícímu nástroji, po celou dobu výprasku vzorně nešpulil svoji holou zadnici. Protože jsem moc dobře věděl, že může být ještě daleko, daleko hůř. Jen jednou jsem špatně odhadl mámu a trest od ní prokaučoval zbytečným chytračením. O tom ale někdy příště.